

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Пещера, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, III ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РОСИЦА ИЛ. ВАСИЛЕВА

при участието на секретаря Евелина Н. Генинска
като разгледа докладваното от РОСИЦА ИЛ. ВАСИЛЕВА Гражданско дело
№ 20235240101337 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, уточнена с молба с вх. № 242/15.01.2024 г. по описа на Районен съд - Пещера, подадена от М. Т. У., ЕГН *****, с адрес: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40 против М. Т. У., ЕГН *****, с адрес: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, с която е предявен иск с правно основание чл. 109 от ЗС за осъждане на ответника М. Т. У. да премахне преградата и вратата, поставени в общото стълбище в сграда с идентификатор 56277.502.115.2 по КККР на гр. Пещера, одобрени със Заповед № РД-18-14/20.06.2014 г. на ИД на АГКК, с предназначение: жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор 56277.502.115 по КККР на гр. Пещера, одобрени със Заповед № РД-18-14/20.06.2014 г. на ИД на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, целият с площ от 527 кв.м, с трайно предназначение на територията – урбанизирана, с начин на трайно ползване – ниско застрояване, с номер по предходен план: 164, квартал: 7, парцел: XII, при съседни: 56277.502.114, 56277.502.9527, 56277.502.116, 56277.502.104, 56277.502.105 и 56277.502.106.

Ищецът твърди, че ответникът е негов брат и двамата са съсобственици

на дворно място, представляващо гореописания поземлен имот с идентификатор 56277.502.115 по КKKP на гр. Пещера по силата на договор за покупко-продажба срещу задължение за гледане и издръжка, обективизиран в Нотариален акт № 50, том VII, н.д. № 1657/1997 г. на съдия при Районен съд – Пещера. В дворното място имало построена сграда с идентификатор 56277.502.115.2 по КKKP на гр. Пещера, с предназначение: жилищна сграда – многофамилна. Съгласно посочения титул на собственост ищецът бил собственик на втория редовен жилищен етаж от тази сграда, съставляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 56277.502.115.2.3 по КKKP на гр. Пещера, с предназначение: жилище, апартамент, а ответникът М. У. бил собственик на първия редовен жилищен етаж от тази сграда. Ищецът твърди, че преди около две-три години ответникът в негово отсъствие, преградил общото стълбище, което обслужва двата етажа, като сложил врата, широка около 60 см., а останалата част заградил със стиропор. Тъй като вратата била тясна, когато ищецът искал да внесе багаж с по-голям обем и дължина бил в невъзможност да стори това. По тази причина същият бил възпрепятстван да ползва тоалетната в жилището си, тъй като имала нужда от ремонт, а през поставената от ответника врата не можел да внесе необходимата за това тръба. Така, заради неоснователните действия на ответника, ищецът бил принуден да ползва тоалетната в приземния етаж на сградата.

По гореизложените съображения ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да прекрати създадените пречки за ползване на общото стълбище в процесната сграда, като премахне поставените в него преграда и врата. Ангажира писмени доказателства. Формулира доказателствени искания. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника М. У., чрез адв. Н. И., надлежно упълномощена с правата по чл. 34, ал. 3 от ГПК, видно от приложеното по делото пълномощно (л. 19), в който излага, че признава иска и моли да бъде постановено решение при признание на иска по чл. 237, ал. 2 от ГПК, както и на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК да бъде освободен от заплащане на такси и разноски по делото. Твърди, че преди около пет години е поставил 60 сантиметровата врата и стиропора на плащадката на стълбището към първия етаж, на който живее със семейството си. Сочи, че ищецът живее в приземния етаж на сградата. Поставянето на вратата и стиропора се наложило, тъй като

вторият етаж бил на „груб строеж“, без врати и прозорци и оттам идвали студен въздух и прах, които създавали неудобства на ответника. Твърди, че когато е поставял вратата брат му (ищецът) е видял, но не се противопоставил. Сочил, че ако знаел, че брат му не е съгласен с поставянето на вратата и стиропора, щял да ги премахне без да се стига до съд.

В открито съдебно заседание ищецът М. У. се представлява от процесуалния си представител – адв. В. И., надлежно упълномощена с правата по чл. 34, ал. 3 от ГПК, видно от приложеното по делото пълномощно (л. 7). Поддържа исковата молба и моли за постановяване на решение по реда на чл. 237, ал. 1 от ГПК при признание на иска.

В открито съдебно заседание ответникът М. У. се представлява от пълномощника си адв. Н. И.. Поддържа отговора на исковата молба и моли за постановяване на решение при признание на иска.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 237 от ГПК когато ответникът признае иска, по искане на ищеца съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно признанието.

Признанието на иска е заявление от страна на ответника, че правното твърдение на ищеца, заявено в исковата молба отговаря на действителното правно положение. Това като последица води до съвпадение на правните твърдения на двете страни. От процесуална гледа точка признанието на иска от страна на ответника може да доведе до прекратяване на съдебното дирене и произнасяне на съда по съществуващото на спора, ако ищецът е направил искане за това по аргумент на чл. 237, ал. 1 от ГПК. В този случай съдът е длъжен да се произнесе с решение съобразно признанието без да обсъжда в мотивите си доказателствата, като в мотивите на решението е достатъчно да посочи, че постановява решението си само въз основа на направеното признание на иска (чл. 237, ал. 2 от ГПК).

В процесния случай е налице изразено с отговора на исковата молба от ответника М. У., чрез адв. Н. И. (упълномощена с правата по чл. 34, ал. 3 от ГПК), признание на предявения иск по смисъла на чл. 237, ал. 1 от ГПК, което признание е неоттегляемо, съобразно нормата на чл. 237, ал. 4 от ГПК.

Спазени са и изискванията на чл. 237, ал. 3 от ГПК, тъй като признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави, а от друга страна е такова, с което страната може да се разпорежда. Отделно от това в открито съдебно заседание пълномощникът на ищеца - адв. В. И., изрично упълномощен с правата по чл. 34, ал. 3 от ГПК, моли за постановяване на решение по реда на чл. 237, ал. 1 от ГПК при признание на иска.

Ето защо, съдът намира, че в настоящия случай са налице предпоставките за произнасяне с решение по чл. 237, ал. 1 от ГПК при признание на иска.

С оглед направеното от ответника признание на иска, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 109 от ЗЗД е основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

По изложените съображения, съдът постановява настоящото решение при признание на иска, като на основание чл. 237, ал. 2 от ГПК не излага мотиви за това.

По разноските:

При този изход на правния спор право на разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, има ищецът. В случая не са налице предпоставките за възлагане на разноските в тежест на ищеца, на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК, тъй като независимо, че ответникът признава иска, той с поведението си е дал повод за завеждане на делото, като е поставил преграда от стиропор и врата в общото стълбище в сграда с идентификатор 56277.502.115.2 по КККР на гр. Пещера.

Ищецът е претендирал присъждане на разноски в размер на 50,00 лв. - за държавна такса и 600,00 лв. - за адвокатско възнаграждение. За заплащането на държавната такса и адвокатското възнаграждение в брой ищецът е представил писмени доказателства по делото - съответно разписка (л. 13) и договор за правна защита и съдействие (л. 7). Договорът за правна защита и съдействие в този случай има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила в брой адвокатското възнаграждение. Ето защо, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в тежест на ответника следва да се възложат сторените от ищеца по делото разноски в общ размер на размер на 650,00 лв., от които: 50,00 лв. - за държавна такса и 60,00 лв. - за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 237, ал. 1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. Т. У., ЕГН *****, с адрес: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, по предявения от М. Т. У., ЕГН *****, с адрес: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, иск с правно основание чл. 109 от ЗС, **ДА ПРЕМАХНЕ** преградата от стиропор и вратата с широчина 60 см., поставени в общото стълбище в сграда с идентификатор 56277.502.115.2 по КККР на гр. Пещера, одобрени със Заповед № РД-18-14/20.06.2014 г. на ИД на АГКК, с предназначение: жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор 56277.502.115 по КККР на гр. Пещера, одобрени със Заповед № РД-18-14/20.06.2014 г. на ИД на АГКК, с адрес на поземления имот: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, целият с площ от 527 кв.м, с трайно предназначение на територията – урбанизирана, с начин на трайно ползване – ниско застрояване, с номер по предходен план: 164, квартал: 7, парцел: XII, при съсед: 56277.502.114, 56277.502.9527, 56277.502.116, 56277.502.104, 56277.502.105 и 56277.502.106.

ОСЪЖДА М. Т. У., ЕГН *****, с адрес: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, да заплати на М. Т. У., ЕГН *****, с адрес: гр. Пещера, ул. „Гео Милев“ № 40, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в общ размер на 650,00 лв. – разноси за държавна такса и адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Пазарджик в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____